

Čiňte pokánie - aby som vás mohol uzdraviť

Starší Neil L. Andersen

Kvórum dvanástich apoštolov

Výzva k pokániu je málokedy hlasom napomenutia, je to skôr milujúce naliehanie otočiť sa a znova sa obrátiť k Bohu.

Bratia a sestry, je to už šesť mesiacov od môjho povolania do Kvóra Dvanástich apoštolov. Je to veľmi pokorná skúsenosť, že teraz slúžim s mužmi, ktorí boli po dlhý čas mojimi príkladmi a učiteľmi. Hlboko si vážim vaše modlitby a vyjadrenie podpory. Pre mňa to bol čas vrúcnnej modlitby, svedomitého vyhľadávania Pánovho prijatia. Cítil som Jeho lásku v posvätných a nezabudnuteľných ohľadoch. Svedčím, že On žije, a že toto je Jeho sväté dielo.

Máme radi, prezidenta Thomas S. Monson Pánovho proroka. Navždy si zapamätám jeho dobrosrdečnosť keď mi v apríli ponúkol moje povolanie. V závere nášho pohovoru rozpriahol svoju náruč a objal ma. Prezident Monson je vysoký muž. Keď ma objal svojimi dlhými rukami a pritiahol si ma bližšie, cítil som sa ako malý chlapec v ochraňujúcom náručí milujúceho otca.

V nasledujúcich mesiacoch po tejto skúsenosti som premýšľal nad Pánovým pozvaním prísť k nemu, a byť duchovne v objatí Jeho náručia. Pán povedal že, Jeho rameno milosrdenstva je k nám natiahnuté a ktokoľvek príde, toho On prijme a požehnaní sú tí, ktorí prichádzajú k nemu.¹

Písma hovoria o tom, že Jeho náručie je otvorené², vzťahnuté³, natiahnuté⁴ a obklopujúce⁵. Je popisované ako mocné⁶ a sväté⁷ rameno milosrdenstva⁸, náručie bezpečia⁹, náručie lásky¹⁰, natáhajúce sa deň za dňom¹¹.

Všetci sme určite pocítili niektoré z týchto duchovných objatí. Cítili sme Jeho odpustenie, Jeho lásku a útechu. Pán povedal: Ja som to, kto vás utešuje.¹²

Pánovo želanie, aby sme prišli k Nemu a On nás objal vo Svojom náručí je často opakovaným pozvaním. Hľa, on ponúka pozvanie všetkým ľuďom, lebo rameno milosrdenstva je k nim vzťahnuté a on hovorí: Čiňte pokánie a Ja vás prijmem.¹³

Keď hrešíme, odvraciame sa od Boha. Keď činíme pokánie, obraciame sa späť k Bohu.

Výzva k pokániu je málokedy hlasom napomenutia, je to skôr milujúce naliehanie otočiť sa a znova sa obrátiť k Bohu.¹⁴ Milujúci Otec a Jeho Jednorodný Syn nás pozývajú, aby sme sa stali niečím viac ako než sme, aby sme dosiahli na vyšší stupeň života, zmenili sa a pocítovali

radosť z dodržiavania prikázaní. Ako nasledovníci Krista, radujeme sa v požehnaní pokánia a radosti z odpustenia. Stáva sa to našou súčasťou, vytvárajúc spôsob ako myslíme a cítime.

Medzi desiatkami tisícov tých, ktorí počúvajú túto konferenciu, sú mnohé stupne osobnej hodnosti a počestnosti. Predsa len je pokánie požehnaním pre nás všetkých. Každý z nás potrebuje pocítiť Spasiteľovu milosrdnú náruč skrze odpustenie našich hriechov.

Pred rokmi ma požiadali, aby som sa stretol s mužom, ktorý dlhý čas pred naším stretnutím žil samopašným životom. Výsledkom jeho zlých činov bola strata členstva v Cirkvi. Bolo to už dlho čo sa vrátil do Cirkvi a verne dodržiaval prikázania, ale jeho predchádzajúce rozhodnutia ho desili. Na stretnutí s ním som cítil jeho pocit hanby a jeho hlboké výčitky svedomia, pretože odsunul svoje zmluvy bokom. Po našom rozhovore som položil svoje ruky na jeho hlavu a udelil mu kňazské požehnanie. Predtým ako som vyriekol slovo, pocítil som silný pocit Spasiteľovej lásky a odpustenia pre neho. Po požehnaní sme sa objali, muž otvorene plakal.

A ja som žasol nad Spasiteľovým milosrdným objatím a láskou ku kajúcnikovi, nehľadiac na sebeckosť odpúšťaného hriechu. Svedčím o tom, že Spasiteľ je schopný a nedočkavý, aby nám odpustil hriechy. Okrem tých, ktorí si zvolia skazu potom ako poznali plnosť, neexistuje hriech, ktorý nemôže byť odpustený.¹⁵ Aké úžasná výsada pre každého z nás, aby sme sa odvrátili preč od svojich hriechov a prišli ku Kristovi. Božské odpustenie je jedným z najsladších plodov evanjelia, odníma pocit viny a bolesť z našich srdc a nahrádza ju šťastím a pokojom svedomia. Ježiš povedal: Nebudete činiť pokánie z hriechov svojich a neobrátite sa, aby som vás mohol uzdraviť?¹⁶

Niektorí, ktorí dnes počúvajú budú potrebovať „mocnú zmenu srdca“¹⁷, aby sa vyrovnali so závažnými hriechmi. Pomoc kňazského vedúceho bude možno nevyhnutná. Pre väčšinu je pokánie tiché a celkom súkromné, dennodenné vyhľadávanie Pánovej pomoci k potrebným zmenám.

A čo viac, pokánie je skôr cesta, než jednorazová záležitosť. Nie je ľahké. Zmena je náročná. Vyžaduje beh proti vetru, plávanie proti prúdu. Ježiš povedal: „Ak niekto chce prísť za mnou, nech zaprie seba samého, vezme svoj kríž na seba a nasleduje ma.“¹⁸ Pokánie je odvrátenie sa od takých vecí ako nečestnosť, pýcha, hnev a nečisté myšlienky; a obrátenie sa k takým veciam ako sú láskavosť, nesebeckosť, trpezlivosť a duchovnosť. Je to opätovné obrátenie sa k Bohu.

Ako sa rozhodneme, kde má byť naše pokánie zamerané? Keď niekto milovaný či priateľ navrhne niečo čo potrebujeme zmeniť, prirodzený človek v nás niekedy vystrčí svoju hlavu

a odpovie: „Oh, ty myslíš, že sa mám zmeniť? No, ja ti teda poviem o niektorých твоjich problémoch.“

Lepším prístupom je pokorné požiadanie Pána. „Otec, čo chceš, aby som urobil?“, odpoveď príde. Pocítíme zmeny, ktoré budeme musieť urobiť. Pán hovorí k našim mysliam a k našim srdciam.¹⁹

Potom je nám dovolené vybrať si: Budeme činiť pokánie, či zatiahneme roletu na našom otvorenom okne do neba?

Alma varoval: Nesnaž sa popieraním ospravedlňovať ani v tom najmenšom.²⁰ Keď „zatiehneme rolety“, prestávame veriť v duchovný hlas vyzývajúci nás k zmene. Modlíme sa, ale menej počúvame. Naším modlitbám chýba oná viera, ktorá vedie k pokániu.²¹

Práve v túto chvíľu si niekto hovorí: „Brat Andersen, vy nerozumiete. Nemôžete cítiť to, čo som cítil ja. Je to príliš ťažké zmeniť sa.“

Máte pravdu, nerozumiem tomu úplne. Ale existuje Jeden, ktorý áno. On vie. On cítil vašu bolesť. On vyhlásil: „Ajhľa, do dlaní som si ťa vyrýl.“²² Spasiteľ je tam, napriaha sa k nám, vyzývajúci nás: Poďte ku mne.²³ Môžeme činiť pokánie. My môžeme!

Uvedomením si, že potrebujeme zmenu, rmútime sa pre smútok, ktorý sme spôsobili. Toto vedie k úprimnejšiemu a srdečnejšiemu vyznaniu pred Pánom, a ak je to potrebné, aj pred druhými.²⁴ Keď je to možné napravme čím sme neprávom ublížili alebo vzali.

Pokánie sa stane súčasťou nášho každodenného života. Naše prijímanie Večere Pána každý týždeň je veľmi dôležité – aby sme sa stali miernymi, pokornými pred Pánom, uznajúc našu závislosť na Bohu, žiadajúc Ho o odpustenie a našu obnovu, a sľubujúc, že si Ho vždy budeme pripomínať.

Občas pri našom pokání, v našej každodennej snahe stať sa viac takými ako bol Kristus, zistíme, že opakovane máme rovnaké problémy. Ako pri výstupe na zalesnenú horu, občas nevidíme svoj postup dokiaľ neprídeme bližšie k vrcholu a neobzrieme sa späť z výšky hrebeňa. Nebuďte znechutení. Ak sa snažíte a pracujete na pokání, ste v procese pokánia.

Keď sa zlepšíme, vidíme život jasnejšie a cítime Ducha Svätého ako v nás pracuje oveľa silnejšie.

Občas premýšľame nad tým, prečo si pamätáme na naše hriechy dlho po tom, čo nám boli odpustené. A prečo zármutok nad našimi chybami z času na čas pokračuje po tom, čo sme činili pokánie?

Budete si pamätať láskyplný príbeh, ktorý hovoril prezident James E. Faust. Citujem: „Ako malý chlapec na farme, spomínam si na starú mamu, ktorá varila úžasné jedlá na peci na drevo. Keď debna na drevo vedľa pece ostala prázdna, stará mama ju bez slova vzala a vyšla von, aby ju znova naplnila z hromady cédrového dreva vonku, a priniesla ťažkú debnu späť do domu.“

Hlas prezidenta Fausta sa naplnil emóciami, keď pokračoval: „Bol som tak necitlivý, že som tam sedel a nechal svoju milovanú starú mamu naplniť kuchynskú debnu drevom. Hanbil som sa sám za seba a ľutoval som [hriech] pozabudnutia po celý svoj život. Dúfam, že ju raz požiadam o odpustenie.“²⁵

Prešlo viac ako 65 rokov. Ak si prezident Faust stále pamätal a ľutoval, že nepomohol svojej starej mame, po všetkých tých rokoch, nemali by sme byť prekvapení, že si tiež pamätáme a ľutujeme?

Písma nehovoria, že zabudneme naše hriechy v smrteľnosti. Skôr hovoria, že Pán zabudne.²⁶

Odpustenie hriechov so sebou prináša ich neopakovanie. Odpustenie vyžaduje čas. Aby nám pomohol, Pán, z času na čas dovoľí, aby sa zvyšok našich chýb usadili v našej pamäti.²⁷ Je to nevyhnutná súčasť učenia sa v smrteľnosti.

Keď úprimne vyznáme naše hriechy, napravíme čo sa dalo voči dotknutým a zanecháme naše hriechy tým, že budeme dodržiavať prikázania, sme v procese obdržania odpustenia. Časom pocítíme, že sa muky nášho zármutku utíšia, vezmúc preč vinu z našich srdce²⁸ a prinášajúc pokoj svedomia²⁹.

Tí z vás, ktorí činíte skutočné pokánie, ale zdá sa vám, že necítite úľavu, pokračujte v dodržiavaní prikázaní. Sľubujem vám, úľava príde v čase určenom Pánom. Uzdravenie si vyžaduje čas.

Ak máte obavy, poraďte sa so svojim biskupom. Biskup má moc súdnosti.³¹ On vám pomôže.

Písma nás varujú: Aby ste neodkladali deň pokánia svojho!³¹ Ale v tomto živote nie je nikdy príliš neskoro činiť pokánie.

Raz ma požiadali, aby som sa stretol so starším párom, ktorý sa práve vrátil do Cirkvi. Evanjeliu ich učili ich rodičia. Potom ako sa vzali, odišli z Cirkvi. Teraz, po 50-ich rokoch, sa vracali. Pamätám si, že manžel prišiel do kancelárie ťahajúc za sebou kyslíkový prístroj. Vyjadrili ľútosť nad tým, že nezostali verní. Povedal som im o našej radosti z ich návratu, uistiac ich o Pánovej otvorenej náruči pre tých, ktorí činia pokánie. Starší muž odpovedal: „My to vieme, Brat Andersen. Ale je nám ľúto, že naše deti a vnúčatá nemajú požehnania evanjelia. Vrátili sme sa, ale prišli sme sami.“

Ale nevrátili sa osamotení. Pokánie nás nielen mení, ale požehnáva naše rodiny a tých, ktorých milujeme. So svojim čestným pokáním, v čase stanovenom Pánom, Pánovo otvorené náručie nás nielenže ovinie, ale vojde aj do životov našich detí a ďalších generácií. Pokánie vždy znamená, že pred nami leží veľké šťastie.

Vydávam svedectvo o tom, že náš Spasiteľ nás môže spasiť z našich hriechov. Osobne som cítil Jeho vykupujúcu moc. Neomylnne som videl Jeho uzdravujúcu ruku nad tisíckami v národoch naprieč svetom. Svedčím o tom, že Jeho božský dar sníma vinu z našich srdc a prináša pokoj nášmu svedomiu.

On nás miluje. Sme členmi Jeho Cirkvi. Pozýva každého z nás činiť pokánie, odvrátiť sa preč od našich hriechov a prísť k Nemu. Svedčím, že On je tam v mene Ježiša Krista, amen.

POZNÁMKY

1. Pozri 3. Nefi 9:14.
2. Pozri Mormon 6:17.
3. Pozri Alma 19:36.
4. Pozri 2. Kraľov 17:36; Žalmy 136:12.
5. Pozri 2. Nefi 1:15.
6. Pozri NaZ 123:6.
7. Pozri 3. Nefi 20:35.
8. Pozri Alma 5:33.
9. Pozri Alma 34:16.
10. Pozri NaZ 6:20.
11. Pozri 2. Nefi 28:32.
12. Pozri 2. Nefi 8:12.
13. Pozri Alma 5:33.
14. Pozri Helaman 7:17.
15. Pozri Boyd K. Packer, „The Brilliant Morning of Forgiveness“, *Ensign*, november 1995, 19.
16. Pozri 3. Nefi 9:13.
17. Pozri Alma 5:12.
18. Matúš 16:24.
19. Pozri NaZ 8:2.
20. Pozri Alma 42:30.

21. Pozri Alma 34:17 – 18.
22. Izaiáš 49:16.
23. Pozri 3. Nefi 9:14.
24. Pozri NaZ 58:43.
25. James E. Faust, „The Weightier Matters of the Law: Judgment, Mercy, and Faith“, *Ensign*, november 1997, 53.
26. Pozri NaZ 58:42 – 43; Helaman 10:16 – 17.
27. Pozri Dieter F. Uchtdorf, „Bod bezpečného návratu“ *Conference report*, máj 2007, 99.
28. Pozri Alma 24:10.
29. Pozri Mosiáš 4:3. Písma dávajú šťastie v tomto i v budúcom živote do súvisu s pokojom svedomia. Všimnite si Almovo učenie, že výčitky svedomia sú opakom radosti (pozri Alma). Ďalší proroci spájajú muky zlovoľných, ktoré nasledujú po tomto živote, s vinou, ktorú pocitujú (pozri 2. Nefi 9:14; Mosiáš 2:38; 3:24 -- 25; 46; Mormon 9:5). Joseph Smith povedal: „Človek je svojim vlastným mučiteľom a sudcom. Odtiaľ pochádza príslovie: Odídem do jazera, v ktorom páli oheň a síra. Muky sklamaní sú v mysli človeka tak prenikavé ako jazero páliaceho ohňa so sírou“ (*History of the Church* 6:314).
30. Pozri NaZ 46:27.
31. Pozri Alma 34:33.